

at føre et selvstændigt Liv, eller hvis Trang skyldes Uvillighed til Arbejde, Drikfældighed og lignende Aarsag. I Anstalterne skal der gennemføres en Adskillelse mellem værdige og uværdige trængende. — Paa Landet er iøvrigt i de senere Aar et stort Antal Fattiggaarde nedlagte og bortsolgte, idet man stedse mere har kunnet gaa over til Understøttelse i Hjemmet.

Fattigvæsenet skal føre et virksomt Tilsyn med de Børn, som ere anbragte under dets Forsorg. Naar Børnene ere forældrelose, anbringes de i en god Familiepleje. Plejeforældrene ere underkastede en stadig og indgaaende Kontrol fra det offentlige Side ved Hjælp af frivillige Medarbejdere, i Reglen Kvinder, som i hvert Sogn paatage sig at føre Tilsyn med Plejebørn.

For alle trængendes Vedkommende skal Fattigvæsenet føre Tilsyn med, at de ikke savne det nødvendige til Livsophold eller forsvarlig Kur og Pleje i Sygdomstilfælde. Til Hjælp ved Tilsynet kan Fattigbestyrelsen udnævne nogle dertil egnede og villige Mænd eller Kvinder, som frivillige Tilsynsførende. Disses Opgave skal være jævnlig at tilse de fattige, særlig de gamle eller svagelige, og for saa vidt angaar dem, der understøttes i Hjemmet, at føre Tilsyn med, hvorledes de anvende den ydede Understøttelse og forsørge og opdrage deres Børn, samt hvorledes deres Forhold i det hele ere. Saafremt disse Tilsynsførende komme til Kundskab om Misbrug eller Mangler, skulle de herom gøre Indberetning til Fattigbestyrelsen og fremsætte deres Forslag til Afhjælpning. Naar der fremkommer Begæring om Fattighjælp, eller de Tilsynsførende paa anden Maade blive vidende om, at nogen indenfor deres Distrikt trænger til Hjælp, skulle de bistaa Fattigbestyrelsen ved Forholdenes Under søgelse og ved Bestemmelsen af, hvad og hvor meget der bør ydes.

Fattigforsørgelsen i Danmark er betroet Kommunerne, af hvis Midler Fattig-

udgifterne udredes. Staten fører et Over tilsyn med de kommunale Fattigbestyrel sers Virksomhed. I Købstæderne nedsæt ter Byraadet et Fattigudvalg, der paa By raadets Vegne varetager Ledelsen af Fat tigvæsenets Anliggender.

Men Hensyn til *Forsørgelsesstedet* er det Fattiglovens Regel, at den Kommune, i hvilken en Person bliver trængende til Fat tigunderstøttelse, skal træde hjælpende til. Der kræves ikke nogen nærmere Tilknyt ning, f. Eks. gennem Bopæl mellem den trængende og vedkommende Kommune; det blotte Forhold, at vedkommende i Trangsejeblikket er til Stede i Kommunen, medfører Forpligtelse for denne til at træde til.

Hvis den trængende ikke har *Forsørgel sesret* i den Kommune, hvor han opholder sig i Trangsejeblikket, har sidstnævnte Kommune (Opholdskommunen) Krav paa Erstatning hos Forsørgelseskommunen af tre Fjerdedele af Udgiften ved den paa gældende Forsørgelse. Til Erhvervelse af Forsørgelsesret i en Kommune udkræves 5 Aars uafbrudt Ophold efter det fyldte 18. Aar. Modtagelsen af Fattighjælp af bryder Erhvervelsen af Forsørgelsesret. Den, som ikke paa denne Maade har erhvervet Forsørgelsesret, er forsørgelsesbe rettiget i den Kommune, hvor han er født.

Naar en Person modtager Fattighjælp udenfor sin Forsørgelseskommune, har Opholdskommunen Adgang til at lade ham hjemsende. Fattigloven har dog væsentlig indskrænket Hjemsendelsesretten, ligesom ogsaa Administrationen har fastslaaet som Grundsætning, at der ved Spørgsmaal om Hjemsendelse af trængende ikke alene bør ses hen til Kommunernes Interesse, men at Hensynet til de trængende i første Række maa komme i Betragtning. Det er bl. a. en Betingelse for Hjemsendelse, at denne kan ske uden væsentlig at forringe vedkommende trængendes Adgang til Er hverv; det vil herved ofte være udelukket